

[Finansministeren.]

i Forhold til det almindelige Manden tilkommende skattefri Fradrag, saaledes at et Beløb svarende til Halvdelen af dette udgjorde Maksimum for Hustrufradraget. Det skattefri Fradrag var imidlertid dengang fast — maksimalt 800 Kr. — og tilkom enhver Skatteyder uden Hensyn til Indkomstens Størrelse, og der kunde alt saa inden for enhver Indkomst beregnes et Hustrufradrag af indtil 400 Kr., hvilket efter de dagældende Pris- og Lønforhold var et ikke ubetydeligt Beløb.

Regelen om Hustrufradragets Afhængighed af det almindelige Manden tilkommende skattefri Fradrag bibeholdtes, da Statsskatteloven af 10. April 1922 indførte de nugældende Regler om det bevægelige Forsørgerfradrag. Dette betød i første Omgang en væsentlig Forbedring for de laveste Indkomstgrupper, idet Maksimum for Hustrufradraget derved hævedes til 800 Kr., svarende til Halvdelen af højeste Forsørgerfradrag, men for de højere Indkomstgruppers Vedkommende betød det en Forringelse, idet Maksimum for Hustrufradraget nu aftog i Takt med det faldende Forsørgerfradrag for Indkomster over 5 000 Kr. og helt forsvandt, naar Indkomsten naaede 10 000 Kr.

Denne Hustrufradragets Aftagen med den stigende Indkomst og dets endelige Bortfald ved en Fællesindkomst paa 10 000 Kr. synes lidet rimelig og naturlig paa Baggrund af den Motivering, der i sin Tid blev givet for Fradragets Indførelse. Normalt maa det dog antages at være saadan, at jo mere Hustruen forøger sin Arbejdsindtægt, jo større Indsats af Tid og Kræfter kræver det, og jo føleligere bliver de Ekstraudgifter i Husholdningen, som hendes Beskæftigelse uden for Hjemmet medfører. Regelen burde derfor naturligt gaa ud paa, at Hustrufradraget steg med den stigende Hustruindtægt, men den nugældende Sammenknytning med det aftagende Forsørgerfradrag fører nu med sig, at det i Almindelighed er faldende, naar Hustruindtægten er stigende.

Den nu foreslaaede Beregningsregel gaar derfor ud paa at ophæve Forbindelsen mellem Hustrufradraget og Forsørgerfradraget og indfører en ny Overgrænse for Hustrufradraget. Ved Fastsættelsen af denne Overgrænse synes det naturligt at tage Sigte paa, hvad det normalt kan koste at erstatte Hustruens Arbejdskraft i Hjemmet. At fastsætte Grænsen ved de faktiske Merudgifter i Husholdningen kan ikke anbefales. Disse Udgifter er mange-

artede og ofte af en saadan Karakter, at de vanskeligt lader sig dokumentere. Ydermere kan de tænkes at være til en vis Grad luksusbetonede, og en saadan Regel vilde i det hele favorisere de bedst situerede Ægtepar.

En fast, ensartet Grænse synes ubetinget at være at foretrække, og Forslaget gaar derfor ud paa at fastsætte det absolute Maksimum for Fradraget til 2 000 Kr., hvilket skønnes at svare til — eller maaske rettere at ligge lidt under — det Mindstebeløb, som det under de nugældende Pris- og Lønforhold og som Gennemsnit for alle Egne af Landet maa antages at ville koste at erstatte Hustruens Arbejde i Hjemmet med en fast, lønnet huslig Medhjælp. Med Bibeholdelse af den nugældende principale Regel om Fradragets Beregning til Halvdelen af Hustruindtægten vil den foreslaaede Regel da sige, at Maksimumsgrænsen, 2 000 Kr., sætter ind ved en Hustruindtægt af 4 000 Kr.

Den foreslaaede Regel, der maa anslaaes at ville medføre en Nedgang i Statsindkomstkattens aarlige Provenu af 6—8 Mill. Kr., vil betegne en meget væsentlig, men efter min Opfattelse ogsaa stærkt paa krævet Forbedring af de selverhvervende gifte Kvinders skattemæssige Stilling, og skulde den yderligere kunne hjælpe til at fremskaffe en forøget Tilgang af Arbejdskraft fra de gifte Kvinders Rækker, vilde det være et i høj Grad ønskeligt Resultat.

Jeg skal sluttelig tilføje, at det, saafremt nærværende Lovforslag vedtages, er Tanken ligesom i Fjor at lade Loven af 19. December 1942 genoptrykke ved en Lovbekendtgørelse med de Ændringer og Tilføjelser, som Lovforslaget foranlediger. Lovforslaget indeholder en Bemyndigelse hertil.

Maa jeg hertil føje endnu to Betragtninger. For det første den, at som jeg lige har sagt medfører dette Forslag en Mindreindtægt for Staten af Indkomst- og Formueskat, der antagelig kan anslaaes til 6 à 8 Mill. Kr. for et Aar. I og for sig er Tiden jo ikke inde til Skattelettelse. Det er derfor ogsaa kun de særlige Forhold vedrørende Hustruens Selverhverv, som har bevirket, at Ministeriet har fundet det rigtigt selv i den nuværende Situation at foreslaa en saadan Lettelse. Man kunde rejse det Spørgsmaal, om man ikke samtidig burde søge Kompensation paa anden Maade. Imidlertid har man fundet det rigtigt at lade dette Spørgsmaal bero i Øjeblikket. Der er jo andre Spørgsmaal, som gør, at det er vanskeligt for Tiden at